

Sygn. akt IIK 407/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olecku w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Koronkiewicz

Protokolant: sekr. sądowy Radosław Ardziejewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Olecku E. M. i A. T.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2015r i 5 marca 2015 r., 12 marca 2015r., 28 kwietnia 2015 r. i 5 maja 2015 r.

sprawy

R. B.

s. S. i A. z domu F.

ur. (...) w D.

oskarżonego o to, że:

W okresie 06 grudnia 2013 r. do 05 czerwca 2014 r., w B., zajmował stanowisko oraz wykonywał obowiązki Wójta Gminy B., czym nie stosował się do prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Białymstoku III Wydział Karny o sygn. akt III K 194/11 z dnia 27 marca 2013 r, które nałożyło na niego środek karny w postaci zakazu pełnienia funkcji publicznej na okres czterech lat.

tj. o czyn z art. 244 kk

orzeka:

I. Oskarżonego **R. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 244 kk skazuje go, zaś na podstawie art. 244 kk, przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk, art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40,00 zł. (czterdzieści złotych i 00/100);

II. Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową w wysokości 400,00 zł. (czteryście złotych i 00/100) i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w wysokości 70,00 zł. (siedemdziesiąt złotych i 00/100).

Sygn. akt II K 407/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. B. był wójtem gminy B. od 2010 roku. W czasie gdy pełnił urząd, Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt III K 194/11 stwierdził, iż R. B. w związku z pełnieniem funkcji publicznej radnego Rady Gminy B. złożył w dniu 31 stycznia 2008 r. niezgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne. (k. 229-230)

Jednocześnie orzeczono wobec wymienionego utratę prawa wybieralności w wyborach do Sejmu, Senatu i Parlamentu Europejskiego oraz w wyborach powszechnych organu i członka organu jednostki samorządu terytorialnego oraz organu jednostki pomocniczej samorządu terytorialnego na okres 4 lat oraz zakaz pełnienia funkcji publicznej na okres 4 lat.

Orzeczenie to Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 4 września 2013 r., sygn. akt II AKa 115/13 utrzymał w mocy, prostując oczywistą omyłkę pisarską polegającą na wpisaniu błędnej daty złożenia oświadczenia lustracyjnego na datę 31 grudnia 2007 r. (k. 230)

Uchwałą Nr (...) r. z dnia 26 września 2013 r. Rada Gminy B. stwierdziła wygaśnięcie mandatu Wójta Gminy B. R. B. wskutek utraty prawa wybieralności.

R. B. powyższą uchwałę zaskarżył do WSA w Olsztynie, który wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 r., sygn. akt II SA/OI911/13 skargę oddalił. Wymieniony kwestionując powyższe rozstrzygnięcie wywiódł skargę do NSA w W.. W dniu 5 czerwca 2014 roku zapadło rozstrzygnięcie NSA i od 06 czerwca 2014 roku R. B. przestał pełnić funkcje wójta Gminy B. (k. 235-236).

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Olecku w sprawie II K 876/13 uznał oskarżonego R. B. winnym tego, że w okresie od 5 września 2013 r. do 5 grudnia 2013 r., w B., zajmował stanowisko oraz wykonywał obowiązki Wójta Gminy B., czym nie stosował się do prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Białymstoku III Wydział Karny o sygn. akt III K 194/11 z dnia 27 marca 2013 r, które nałożyło na niego środek karny w postaci zakazu pełnienia funkcji publicznej na okres czterech lat. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sadu Okręgowego w Suwałkach z dnia 19 lutego 2015 r. w sprawie II Ka 366/14 i obecnie jest prawomocny.

R. B. ma obecnie 52 lata, zdobył wykształcenie wyższe, był funkcjonariuszem SG w G., obecnie jest emerytem. Jest żonaty, posiada troje dzieci, uzyskuje stały dochód oraz posiada majątek w postaci nieruchomości oraz czterech pojazdów mechanicznych. Był karany sędownie za taki sam czyn. W okresie pełnia funkcji wójta gminy B. od 06 grudnia 2013 roku do 5 czerwca 2014 roku osiągnął łącznie netto wynagrodzenie w kwocie 35 468,12 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego (k. 241-242, 280v), zeznania świadka I. Ł. (k. 280v, 235-236), dowody w postaci dokumentów: zawiadomienia wojewody (...) - (...) (k. 1-4), danych o stanie majątkowym (k. 233, 250-251, 294), kserokopii zarządzeń z załącznikami dołączonych do zawiadomienia (k. 5-219), wydruku z CEL (k. 239), orzeczenia (k. 229 -230), wyroku k. 295, 284-288).

Sąd zważył co następuje:

W zakresie oceny dowodów:

Oskarżony konsekwentnie od początku trwającego postępowania karnego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu (k. 241-242, 280v) Ze złożonych przezeń w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień wynika, iż pełnił funkcję wójta do dnia wydania przez NSA w W. wyroku oddalającego jego skargę na uchwałę Rady Gminy o wygaśnięciu mandatu wójta. Wskazał, że przed Sądem Rejonowym w Olecku toczy się postępowanie dotyczące pełnienia przez niego funkcji wójta wbrew zakazowi sądowemu. (k. 241-242). Podczas rozprawy oskarżony odmówił składania wyjaśnień.

Wyjaśnienia oskarżonego R. B. Sąd uznał za wiarygodne. Oskarżony konsekwentnie przyznawał, że nie zrezygnował z zatrudnienia na stanowisku wójta Gminy B., aż do dnia 05 czerwca 2014 roku. Do tego czasu nieprzerwanie pełnił tę funkcję.

Uznania nie znalazło oświadczenie procesowe oskarżonego o nieprzyznawaniu się do popełnienia zarzucanego czynu.

Zeznania I. Ł. (k. 235-236) Sąd ocenił jako prawdziwe, szczere, logiczne. Korespondują one ze zgromadzonymi dowodami w sprawie, w tym z wyjaśnieniami oskarżonego i załączonymi przez Wojewodę dokumentami w postaci zarządzeń, ogłoszeń i innych dokumentów wydawanych przez wójta Gminy B..

Sąd obdarzył również wiarą dołączone do zawiadomienia pochodzącego od Wojewody zarządzenia i załączniki do nich. Korespondują one zarówno z wyjaśnieniami R. B. jak i z zeznaniami I. Ł..

Nie budziły wątpliwości również dokumenty wskazujące na stan majątkowy oskarżonego (k. 233, 250-251, 294).

Sąd obdarzył wiarą dokumenty w postaci odpisu orzeczenia k. 229-230 oraz odpisu wyroku k. 295.

Żaden z tych dokumentów nie był kwestionowany przez którąkolwiek ze stron. Spośród zgromadzonych dokumentów Sąd nie obdarzył wiarą karty karnej. Wprawdzie została ona wydana przez właściwy organ w przepisanej formie, niemniej treści jej zaprzecza prawomocny wyrok skazujący R. B., na którym Sąd oparł się ustalając karalność oskarżonego. Zaświadczenia o niekaralności oskarżonego R. B. zdezaktualizowały się wraz z uprawomocnieniem wyroku Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 18 sierpnia 2014 roku w sprawie II K 876/13.

W zakresie kwalifikacji prawnej czynu:

Przestępstwo z art. 244 kk popełnia, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany,

Przedmiotem ochrony jest wymiar sprawiedliwości materializujący się w orzeczeniu sądu, zawierającym zakaz lub nakaz wymieniony w tym przepisie. Sąd w tym składzie podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 26 lutego 2004 r. w sprawie I KZP 47/03 iż „Przedmiotem ochrony przepisu art. 244 k.k. jest orzeczenie każdego sądu (cywilnego, administracyjnego lub karnego), zawierające zakaz określonej w nim działalności, także innej niż gospodarcza”

Norma sankcjonowana przepisu art. 244 kk obejmuje swoim zakresem złamanie zakazu orzeczonego przez każdy sąd na podstawie każdej dopuszczalnej w systemie podstawy prawnej (por. uchwała SN z dnia 22 marca 1994 r., I KZP 3/94, OSNKW 1994, nr 5-6, poz. 29).

Zachowanie oskarżonego w polegało na tym, że nie zastosował się do zakazu, orzeczonego orzeczeniem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 27 marca 2013 roku. Sąd ten orzekł bowiem wobec R. B. zakaz pełnienia funkcji publicznej określonej w art. 2 pkt 2 – 57 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, na okres 4 lat. Orzeczenie uprawomocniło się 4 września 2013 r.

Tymczasem stosownie do art. 4. pkt 17 w/w ustawy osobami pełniącymi funkcje publiczne w rozumieniu ustawy są: organ i członek organu jednostki samorządu terytorialnego, organu związku jednostek samorządu terytorialnego oraz organu jednostki pomocniczej jednostki samorządu terytorialnego, której obowiązek utworzenia wynika z ustawy. Stosownie zaś do art. 11 a ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym jednym z organów gminy jest wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Mimo to R. B. do dnia 05 czerwca 2014 roku nadal zajmował stanowisko wójta gminy B.. Tymczasem przepis art. 21e ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa

państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (k. Dz./U. z 2013 r., Nr (...) ze zm.) stanowi jednoznacznie, iż prawomocne orzeczenie sądu, stwierdzające fakt złożenia przez osobę lustrowaną niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego, traktuje się jako obligatoryjną przesłankę pozbawienia tej osoby pełnionej przez nią funkcji publicznej, do której niewątpliwie zalicza się funkcja wójta. Pozbawienie osoby lustrowanej pełnionej przez nią funkcji publicznej następuje z mocy prawa z dniem doręczenia podmiotowi orzeczenia sądu.

Od strony podmiotowej występki popełniony został umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, bowiem oskarżony miał pełną świadomość, iż wyrok sądu lustracyjnego jest prawomocny. Jest to istotne z tego względu, iż ów zakaz obowiązuje od uprawomocnienia się orzeczenia, a zatem do przypisania oskarżonemu przestępstwa określonego w art. 244 kk, a polegającego na umyślnym niezastosowaniu się do tego zakazu, niezbędne jest przede wszystkim ustalenie, iż w chwili czynu miał on świadomość faktu uprawomocnienia się orzeczenia skazującego (por. wyrok SN z dnia 17 stycznia 2003 r., WA 75/02, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 44, z glosą Cz.P. K., I. et A.. 2004, nr 1).

Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego świadczy o tym, iż działał on z pełną świadomością, celowo przedłużając postępowanie administracyjne, dążąc w ten sposób do dalszego pełnienia swoich obowiązków.

Obrona oskarżonego stała na stanowisku, że postępowanie w niniejszej sprawie winno zostać umorzone w oparciu o przepis art. 17§1 pkt 7 kpk, albowiem czyn, za który R. B. został skazany wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2014 roku przez Sąd Rejonowy w Olecku w sprawie II K 876/13 jest tożsamy z czynem zarzuconym oskarżonemu w niniejszym postępowaniu. Wskazywano, że został on sztucznie przedzielony aktem oskarżenia, podczas gdy oskarżony działał w tym samym zamiarze pełnienia funkcji jak długo będzie można. Stosownie zatem do art. 12 kk jest to jeden czyn. I za ten czyn oskarżony został już skazany.

Podzielając pogląd o tożsamości zamiaru R. B. pełnienia funkcji najdłużej jak tylko będzie mógł, Sąd jednak nie podzielił poglądu obrony co do konieczności umorzenia postępowania w oparciu o przesłankę rei iudicatae.

Sąd w tym składzie w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie III KK 439/13 (Prokuratura i Prawo - wkł. 2014/4/11) iż „Czyn ciągle określony w art. 12 k.k. został uznany zaś za jeden czyn zabroniony stanowiący z punktu widzenia procesu karnego jednolitą całość. Podstawą odpowiedzialności za ten czyn są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, których granice wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań, jeśli były one podjęte ze z góry powziętym zamiarem. W przypadku czynu ciągłego, uprzednie prawomocne skazanie stanowi przeszkodę dla późniejszego sądzenia tego samego sprawcy za inne fragmenty tego samego czynu. W tym wypadku chodzi więc o jednorodne działania oskarżonego, które stanowią zamach na to samo dobro prawem chronione. Innymi słowy, prawomocne skazanie za czyn ciągle stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia. Istota czynu ciągłego i powaga rzeczy osądzonej sprowadza się do akceptacji, że niedopuszczalne jest prowadzenie postępowania wtedy, gdy miałyby ono dotyczyć zachowania będącego elementem składowym i mieszczącego się w ramach czasowych czynu ciągłego, za który sprawca został prawomocnie skazany. Prawomocne skazanie za czyn ciągle rodzi bowiem powagę rzeczy osądzonej, co wyklucza przypisanie skazanemu kolejnych, takich samych jednostkowych zachowań z **okresu opisanego w prawomocnym wyroku**”.

W postanowieniu z dnia 27 września 2013 w sprawie II KK 221/13 (LEX nr 1375162) Sąd Najwyższy jeszcze wyraźniej odniósł się do zagadnienia powagi rzeczy osądzonej w kontekście „przepełnienia” czynu ciągłego wyrokiem: „Prawomocne skazanie rodzi powagę rzeczy osądzonej jedynie w takim zakresie, w jakim sąd orzekł o odpowiedzialności karnej za zachowania będące przedmiotem zarzutu. Jedynie wówczas, gdy sąd uznał, że objęte jednolitym zamiarem zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k., **zakres powagi rzeczy osądzonej wyznaczony jest ustalonym w wyroku skazującym lub warunkowo umarzającym czasem jego popełnienia**”. Podobnie wskazał Sąd Najwyższy również w wyroku z dnia 5 stycznia 2011 r. w sprawie V KK 64/10: „Istota czynu ciągłego (art. 12 k.k.) i powaga rzeczy osądzonej powodują,

że nie jest możliwe prowadzenie postępowania wtedy, gdy miałyby ono dotyczyć zachowania będącego elementem i mieszczącego się w **ramach czasowych czynu** ciągłego, za który sprawca został prawomocnie skazany”.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że zakresem powagi rzeczy osądzonej objęte są zachowania oskarżonego w czasie wskazanym w wyroku Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 18 sierpnia 2014 roku w sprawie II K 876/13, a zatem od 5 września 2013 r. do 5 grudnia 2013 r. Negatywna przesłanka procesowa opisana w art. 17§1 pkt 7 kpk nie zachodzi zatem co do zarzuconych w niniejszym postępowaniu oskarżonemu zachowań, albowiem miały miejsce w okresie od 06 grudnia 2013 do czasu zakończenia pełnienia przez R. B. funkcji wójta, a zatem do dnia 05 czerwca 2014 r.

W zakresie wymiaru kary:

Sąd przy zastosowaniu art. 58 §3 kk wymierzył oskarżonemu R. B. za przypisany mu czyn grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 40,00 zł.

Wymierzając, karę Sąd baczyl, ażeby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jak wskazano wyżej stopień winy oskarżonego był bardzo wysoki, działał w zamiarze bezpośrednim Oskarżony przy tym posiadał wysoki stopień świadomości prawnej z racji wykonywanego przed emeryturą zawodu jak i z racji piastowanego urzędu i pełnionych funkcji samorządowych i społecznych. Będąc osobą o wyższym wykształceniu i doświadczeniu życiowym, z pewnością miał świadomość, że pełnjąc funkcję wójta narusza orzeczony przez Sąd zakaz.

Sąd ocenił jako wysoki również stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, rodzaj popełnionego czynu – przeciwko wymiarowi sprawiedliwości i wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również działanie z zamiarem bezpośrednim, i jego motywację z chęci zajmowania stanowiska (art.115 § 2kk).

Jednocześnie Sąd miał na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego, okoliczność, że oprócz pełnienia wbrew zakazowi funkcji wójta nie popełnił wcześniej jakichkolwiek przestępstw, zaś jego wcześniejsza działalność samorządowa cieszyła się uznaniem ogółu mieszkańców skoro wybrany został w 2010 roku wójtem.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż zasadne jest wymierzenie wobec oskarżonego kary grzywny, nie zaś innej kary. W szczególności wybierając rodzaj kary Sąd miał na względzie że oskarżony posiada majątek, z którego będzie mógł ją uiścić, zaś ten rodzaj kary dla społeczeństwa nie generuje kosztów, stanowiąc realną jednak dolegliwość dla oskarżonego. Z drugiej strony kara ta jest w odbiorze społecznym mniej stygmatyzująca aniżeli kara pozbawienia wolności nawet orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wymierzając tą karę Sąd miał na uwadze dochody oskarżonego, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i jego możliwości zarobkowe.

Zdaniem Sądu wymierzona wobec oskarżonego kara grzywny jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a przede wszystkim osiągnie cele z zakresu prewencji generalnej poprzez ukształtowanie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary i nieopłacalności popełniania przestępstw, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego kształtując w nim prawidłową postawę na przyszłość i krytyczny stosunek do popełnionego czynu.

W tym miejscu wskazać należy na jeszcze inny postulat obrony, t.j. umorzenie postępowania na podstawie art. 11 § 1 kpk. Na podstawie tego przepisu postępowanie w sprawie o występki, zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 5, można umorzyć, jeżeli orzeczenie wobec oskarżonego kary byłoby oczywiście niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kary prawomocnie orzeczonej za inne przestępstwo, a interes pokrzywdzonego temu się nie sprzeciwia. W niniejszej sprawie przepis ten jednak nie mógł znaleźć zastosowania. Wprawdzie zarzucony oskarżonemu występki

zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3, jednak orzeczenie wobec oskarżonego kary nie jest oczywiście niecelowe. Jak się podnosi w doktrynie, a pogląd ten akceptuje Sąd w tym składzie, „ustawa wymaga **drastycznej** dysproporcji pomiędzy rodzajem i wysokością kary już orzeczonej prawomocnie za inne przestępstwo a karą, która zostałaby orzeczona w postępowaniu podlegającym umorzeniu. Stanowi bowiem o "oczywistej niecelowości", która zachodzi wtedy, gdy nastąpiłoby całkowite pochłonięcie "nowej" kary przez karę już orzeczoną. Jest oczywiste, że ustalenie oczywistej niecelowości nie może ignorować zasad wymiaru kary i środków karnych przewidzianych w rozdziale VI k.k.”(Paprzycki Lech Krzysztof (red.), Grajewski Jan, Steinborn Sławomir, Komentarz aktualizowany do art. 1-424 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz.U.97.89.555), LEX/el., 2015)

W niniejszej sprawie nie zachodzi drastyczna dysproporcja pomiędzy karami orzeczonymi w tej sprawie i w sprawie II K 876/13 Sądu Rejonowego w Olecku. Co więcej, z uwagi na liczbę orzeczonych stawek dziennych grzywny karę w niniejszej sprawie uznać należy za surowszą niż orzeczona w poprzedniej sprawie.

O kosztach Sąd orzekł stosownie do treści art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Sygn. akt II.Ka.232/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSO – Ryszard Filipow (spr.)
Sędziowie:	SSO – Jacek Sowul SSO – Grażyna Zielińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. – Janina Obrębska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej – A. S.

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2015 r.

sprawy **R. B.**

oskarżonego z art.244 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olecku

z dnia 05 maja 2015 r. sygn. akt II.K.407/14

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1) w pkt I wyroku obniża wymierzoną karę grzywny wobec oskarżonego R. B. do 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych;

2) w pkt II wyroku uchyla zasądzenie od oskarżonego kwoty 400 (czterysta) złotych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty.

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty za obie instancje i zwalnia oskarżonego od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.